

DE STER.

Half-Maandelijksch Tijdschrift van de Heiligen
der laatste Dagen.

(OPGERICHT IN 1896.)

Dit is een getrouw woord en alle aanneming waardig, dat Christus Jezus in de wereld gekomen is, om de zondaren zalig te maken.

I TIM. 1 : 15.

Maar indien wij in het licht wandelen, gelijk Hij in het licht is, zoo hebben wij gemeenschap met elkander, en het bloed van Jezus Christus, Zijnen Zoon reinigt ons van alle zonden.

I JOH. 1 : 7.

No. 9.

1 Mei 1908.

13de Jaargang.

EEN BESTENDIG GEVAAR.

Onder bovenstaanden titel is een geschrift door „Filippus” uitgegeven, dat in vele plaatsen van Nederland verspreid wordt. Het doel van dit boekje is de propaganda der Mormonen tegen te werken en de menschen voor die leer te waarschuwen. Het bevat echter een artikel dat in „De Middernachtzending”, orgaan van de Nederlandsche Middernachtzending-Vereeniging, verschenen is. Als men nu verder onderzoekt dan zal het spoedig blijken, dat ook de schrijver van dat artikel in genoemd tijdschrift, weer uit andere bronnen geput heeft. Jammer dat de bronnen waaruit onze tegenpartijders putten, gewoonlijk *vuile bronnen* zijn en het veelvuldig gebruik heeft die niet verbeterd. Het spreekwoord „van hooren zeggen liegt men veel”, zal wel niet onbekend zijn aan den schrijver en hij zal daarom ook voor de vele onwaarheden die hij als feiten aanhaalt „die hij bewijzen kan”, verantwoordelijk zijn. Het geheel getuigt van groote onbekendheid met de leer en het leven der Mormonen en de waarheid is vaak opgeofferd om het doel te bereiken, n.l. de leer en het volk zoo slecht mogelijk voor te stellen.

Wij willen niet ondernemen alles te bespreken, daar wij dan bij iedere regel zouden moeten stilstaan om het geheele wangedrocht te ontleden. Het zij voldoende hier en daar eenige punten aan te halen, om onze lezers te doen zien hoe betrouwbaar (?) dit artikel is. Als het doel van den schrijver is de menschen te waarschuwen voor de leer der Mormonen, dan had het veel beter geweest, de valsheid van die leer te bewijzen op grond van den Bijbel, maar hier is zeker de bekwaamheid van den schrijver te kort geschoten. Hij zegt in „Besluit” op blz. 16, dat alle feiten „bewezen kunnen worden”, maar te zeggen

en te doen zijn twee dingen en de waarheid had er niet onder geleden als er eenige bewijzen gegeven waren. Het moet nu tot eer van den schrijver gezegd worden, dat het geschrift uitmunt door de afwezigheid van elk bewijs; de verklaring dat het bewezen *kan* worden moet voldoende zijn.

Op blz. 1 wordt er gesproken over de „leugenleer der Mormonen”. Waarom niet aangetoond waarin die leugens bestaan? Een nauwkeurige vergelijking van die leer met de Schriften zal duidelijk aantoonen, dat zij er mede in overeenstemming is. Wij verwijzen naar onze geschriften om dit aan te toonen.

De schrijver moet zeker goed op de hoogte zijn met de werken en gedachten van zijne majesteit den Satan, daar hij diens gedachten in woorden kan overbrengen. Wij hechten meer waarde aan de uitspraken van het woord Gods. Wij willen die gedachten of gezegden van Satan laten zooals ze zijn, daar wij weten dat hij een leugenaar is van den beginne.

Op blz. 2 spreekt de schrijver over „den Vorst en Profeet, die te Salt Lake City troont”. Persoonlijk weet de schrijver hier niets van, daar hij er niet geweest is. Hij zegt weer na wat anderen voorzeggen. Hoe weet de schrijver wat waar is? Dr. Hendrik P. N. Muller, in zijn boek „Door het land van Columbus” zegt, dat de profeet der Mormonen „in een eenvoudig, laag gebouw” woont en hem ontving en een uur lang tot hem sprak. Een groot verschil tusschen beide verhalen. Dr. Muller spreekt van persoonlijke ondervinding. Wie is de leugenaar? Wil de schrijver van het „bestendig gevaar” uitspraak doen? En daar hij toch niet ons getuigenis wil aannemen omtrent deze dingen, zoo kan ik niet beter doen dan hem raden, een bezoek aan Salt Lake City te brengen en dien „Vorst en Profeet” op te zoeken. Hij zal dan ondervinden, dat hij zeer vriendelijk ontvangen zal worden en met de meeste voorkomendheid behandeld. Joseph F. Smith zal dan door hem als een vader van de Heiligen der laatste Dagen beschouwd worden, wiens eenig streven het welzijn des volks en het volbrengen van den wil des Heeren is. Vele reizigers geven dit getuigenis van hem en zij spreken wat zij weten en getuigen van hetgeen zij gezien hebben.

Schrijver verwijst naar den tekst op eenige onzer geschriften, als onderschrift onder de afbeelding van den Salt Lake Tempel gedrukt, maar hij zegt niet waarin wij verkeerd zijn. Waarom heeft hij geen verklaring gegeven van deze en nog andere teksten, waarin duidelijk gezegd wordt, dat in het laatste der dagen een tempel gebouwd zal worden, en vele menschen of volken er heen zullen gaan. Misschien weet de geachte schrijver zelf de beteekenis niet, maar dan moest hij ook zwijgen over dit onderwerp en onze uitlegging niet afkeuren.

Wat zijn gezegde, „verhardt uw hart niet” aangaat, hetwelk volgens zijne woorden gewoonlijk door den zendeling wordt uitgesproken, en

herhaald door den tweeden zending, aan het eind van hun bezoek, toont zijne onbekendheid met het onderwerp dat hij behandelt. Misschien is dit wel eens gezegd geworden, maar als de schrijver eens nader onderzocht had, dan zou hij dit niet gezegd hebben. Maar welk kwaad is er in dit gezegde? Ook wij achten ons geroepen den schrijver van „een bestendig gevaar” toe te roepen: „verhard uw hart niet”, maar onderzoek ernstig de boodschap die de Heiligen der laatste Dagen brengen.

Op blz. 4 lezen wij: „De zendelingen, die gewoonlijk twee aan twee uitgaan, komen over dag, als de man aan 't werk is en wekken dan in het voor dergelijke indrukken zoo licht vatbare gemoed der vrouwen de overtuiging hunner goddelijke zending”. Menschen die onbekend zijn met het werk der zendelingen, kunnen hieruit opmaken wat zij willen. Het spijt ons echter, dat de schrijver zijn onkunde zoo aan den dag stelt, want wij willen hem niet beschuldigen als het gebod overtredende: „Gij zult geene valsche getuigenis spreken tegen uwen naaste”. Het feit is, dat de zendelingen over dag traktaatjes verspreiden, maar als regel des avonds bezoeken afleggen bij personen, die verder hunne leer wenschen te onderzoeken. Als zij echter overdag ingeroepen worden, zullen zij dit toch niet behoeven te vragen. Wat meer zegt, de Mormoonsche Kerk is op dit punt beter dan eenige andere Kerk, want er worden geen vrouwen of kinderen gedoopt zonder toestemming van den man of der ouders. Hun doel is voornamelijk de hoofden van gezinnen te bezoeken en met hen te spreken.

De schrijver gaat dan naar het schijnt „de leer der Mormonen” behandelen. Maar helaas, dit is een armzalige vertooning. Slechts drie artikelen worden aangehaald en de andere wijselijk verzwegen, omdat de schrijver niet op grond van Gods woord kan bewijzen, dat ze verkeerd zijn. Waarom niet al die geloofsartikelen besproken en aangetoond waarin zij verkeerd zijn? Hij bewijst niet eens, dat de drie door hem aangehaalde artikelen, niet volgens den Bijbel zijn. Neen, hij geeft te kennen, door het aanhalen van brokstukken, of uit het verband gerukte zinnen, dat het zijn doel is, die leer goddeloos of onredelijk voor te stellen. Het spijt ons, dat de schrijver de door hem aangehaalde boeken zelf niet gelezen heeft, anders had hij niet zoo geschreven, daar wij vermoeden, dat hij deze dingen niet opzettelijk doet.

Hij spreekt bijvoorbeeld over stelling 42, 44 en 70 in de „Sleutel voor Godgeleerdheid”. Nu spijt het ons voor hem, maar in dit boek zijn geen „stellingen” te vinden. Dat woord wordt er niet in gebruikt. Er zijn bladzijden en hoofdstukken in. Hij kan deze laatste niet bedoelen, want er zijn slechts 17 hoofdstukken in dit boek. Gaarne zouden we hem zien bewijzen, dat Catech. 13 (n.l. dat er vele goden zijn) verkeerd is. De Mormonen gelooven niet, zooals hij het voorgeeft, dat er vele goden bestaan zooals de heidenen dit doen. Want op blz. 14, vraag 2 lezen wij: „Moeten wij meer dan één God aanbidden?” Het antwoord

is: „Neen. Er is voor ons maar een God, de Vader van het menschdom en de Schepper der aarde". Wij Heiligen der laatste Dagen gelooven op dit punt wat Paulus geloofde en predikte en dus ook door de eerste Christenen werd aangenomen. Paulus zegt: „Want hoewel er ook zijn, die goden genaamd worden, hetzij in den hemel, hetzij op de aarde (gelijk er vele goden en vele heeren zijn). Nochtans hebben wij maar eenen God den Vader uit welken alle dingen zijn". I Cor. 8 : 5, 6. Als de schrijver nu weet wat Paulus hiermede bedoelt, dan weet hij ook wat de Mormonen op dit punt gelooven. Als hij Paulus niet begrijpt, kunnen wij dat niet helpen, of wil hij soms zeggen, dat wij verkeerd zijn omdat wij belijden en zeggen wat Paulus leerde? Maar de schrijver gelooft in de godheid des Vaders, des Zoons en des Heiligen Geestes. Zijn dat dan geen drie Goden? Vermoedelijk gelooft de schrijver, zooals de meeste Christenen dit doen, dat „deze drie onderscheidene personen, een eenig waarachtig God zijn". Als hij dit beginsel dan eens goed onderzoekt, dan zal hij zien hoe onredelijk het is. Deze drie personen zijn één in hoedanigheid en eigenschappen maar niet in zelfstandigheid. Dit is de leer des Bijbels en der Mormonen, zie Catech. blz 15. Het zal den schrijver geen kwaad doen eens aandachtig de volgende teksten te lezen. Psalm 82 : 1, Ex. 15 : 11, Deut. 10 : 17, Joz. 22 : 22, I Kron. 16 : 25, II Kron. 2 : 5, Psalm 86 : 8 en andere van gelijke strekking. Wij weten dat onze Christenvrienden vaak zeggen, dat dit „goden" in vele gevallen op afgoden betrekking heeft, maar dit is godslastering, om God een God der afgoden te maken. Paulus zegt duidelijk dat een afgod niets is, I Cor. 8 : 4. Als de schrijver deze dingen goed verstaat dan zal hij ook beter de gezegden van Joseph Smith en Brigham Young kunnen verstaan. Nu is hij als een blinde, die een kostbaar schilderstuk als waardeloos verwerpt.

Verder haalt hij het tweede geloofsartikel aan, maar zegt niet of het in tegenspraak met den Bijbel is. Vermoedelijk gelooft hij het dus ook. Wat de aanhalingen uit de Catechismus aangaat, hij heeft voor het gemak één antwoord uit twee gemaakt. Dit geeft nu wel niets maar toont hoe willekeurig hij te werk gaat en het niet erg nauwkeurig neemt. Het antwoord van den Catechismus is echter in overeenstemming met den Bijbel, want ook de Bijbel zegt, dat door den val een kennis van goed en kwaad werd verkregen. Gen. 3 : 22. Dit was ook een stap van verhooging, want volgens ditzelfde vers was de mensch in dit opzicht als God geworden. De geschiedenis toont ook verder aan dat na den val Adam en Eva een sterfelijke nakomelingschap voortbrachten. Als echter de schrijver met den Bijbel verschilt, kunnen wij dit niet helpen.

Wat nu ons derde geloofsartikel aangaat, niemand zal dit kunnen tegenspreken op grond der Schriften en de schrijver tracht dit ook niet te doen, maar gaat over de geboorte van Christus, de bruiloft te Kana

enz. spreken. Dit pleit niet voor zijne logica. Wij willen echter opmerken, dat de Kerk *niet* leert, dat Jezus gehuwd was, maar wij laten een ieder vrij omtrent dit punt te gelooven wat men wil. Onze Kerk oefent geen heerschappij uit over het denkvermogen en is dus ook niet aansprakelijk voor hetgeen de leden der Kerk, onverschillig welke roeping zij bekleeden, gelooven of schrijven. Als de verschillende kerkgenootschappen der wereld aansprakelijk gesteld werden voor de leeringen der leeraars en leiders zou er heel wat op hun kerfstokje zijn. De Mormoonsche Kerk erkent als hare leer en beginselen den Bijbel, het Boek van Mormon, Leer en Verbonden en de Paarl van Groote Waarde. Wat verder is geschreven, zijn persoonlijke gedachten en gevoelens en kunnen waar zijn, maar zijn niet bindend voor de Kerk. Op blz. 6 zegt de schrijver: „de grond der zaligheid ligt voor den Mormon niet in het volbrachte werk van Christus, maar in zijn eigen gehoorzaamheid”. Het spijt ons weer te moeten zeggen, dat de schrijver hier zijne onkunde tentoonstelt. In het Boek van Mormon lezen wij: „Daar zal geen andere naam gegeven worden, noch een andere weg, noch een middel waardoor redding mogelijk is voor de kinderen der menschen, dan alleen in en door den naam van Christus, den almachtigen Heere”. Mosiah III: 17. Dit zegt beter wat onze grond der zaligheid is als de schrijver van „een bestendig gevaar” doet. Wat verder de gehoorzaamheid betreft, niemand zal ontkennen dat die noodig is.

In antwoord op het gezegde op blz. 6, dat geleerd werd „dat het tot verzoening der ongeloovigen noodig kan zijn hen te *dooden*”, willen wij alleen vragen waar dat geschreven staat of geleerd is, want de schrijver zegt op blz. 16 immers „deze feiten allen te kunnen bewijzen”. Hij wil ons toch niet verantwoordelijk stellen voor hetgeen onze bestrijders zeggen? Wij getuigen dat het onwaar is en het vergieten van bloed door de Kerk als een groote misdaad wordt beschouwd. Leer en Verb. afd. 19 : 25, 42 : 18, 19, 79. Wat den doop voor de dooden betreft, dit is niet nieuw en is volgens den Bijbel. Wij verwijzen naar I Cor. 15: 29. Wij kunnen niet helpen dat de schrijver in den Bijbel niet gelooft of er niet mede bekend is.

Wat het maken van wetten en het aanstellen van regeeringspersonen betreft door de Priesterschap, zooals de schrijver vermeld op blz. 7. Een onderzoek van dit onderwerp in de Sleutel van Godgeleerdheid zal doen zien, dat hier over de macht van het Priesterschap wordt gesproken met betrekking tot de kinderen Israëls, want er worden teksten uit Jesaja aangehaald. Wij verwijzen naar het Boek „Leer en Verbonden” afdeeling 134 waarin de verhouding tusschen Kerk en Staat duidelijk wordt uiteengezet en niemand zal daar iets tegen hebben.

Op blz. 7 begint de schrijver op het geliefkoosde aanbeeld, het huwelijk en dus ook de „veelwijverij”, te slaan. Hetgeen de schrijver hier over zegt doet ons denken aan het gezegde: „hij heeft de klok

hooren luiden maar weet niet waar de klepel hangt". Inderdaad is hier een mengsel van valsche beschuldigingen, leerstellingen, feiten, verkeerde voorstellingen enz. waaruit duidelijk de onkunde des schrijvers blijkt. Een onpartijdig lezer zal uit onze geschriften spoedig op veel punten tot een andere meening komen. Een onderzoek zal bewijzen, dat kuischheid wordt bevolen en onzedelijkheid tegengegaan.

Op blz. 9 begint de schrijver den „oorsprong van het Mormonisme” te behandelen. Dit gedeelte toont zeer duidelijk, dat de schrijver uit verouderde, vuile bronnen geput heeft en niet op de hoogte is van het onderwerp dat hij behandelt. Schrijver zegt bijvoorbeeld dat het boek van Mormon een Novelle van Ds. Spaulding is, omgewerkt door Rigdon. Als de schrijver op de hoogte was dan zou hij weten, dat deze Novelle in de bibliotheek van het Oberlin-College te vinden is en James H. Fairchild, President van dat College, schreef in „The Observer” van 5 Febr. 1885: „Een andere verklaring aangaande den oorsprong van het Boek van Mormon moet gevonden worden, als er eene verklaring verlangd wordt”. Dit onderwerp is uitvoerig behandeld in de „Ster”, jaargang 1898, No. 4, 5 en 6 en jaargang 1907, No. 23. Ook is het herhaaldelijk bewezen, dat de drie getuigen van het Boek van Mormon, alhoewel buiten de Kerk zijnde, hun getuigenis nooit hebben weersproken, maar integendeel hebben bevestigd.

Zoo zijn ook al de beschuldigingen tegen Joseph Smith en zijne ouders ingebracht reeds lang in publieke geschriften weerlegd en valsch bevonden.

De schrijver spreekt van Pratt, den blikslager, en Brigham Young, den glazenmaker, als of dit feit in het nadeel van hen is. Was Jezus zelf niet de zoon van een timmerman, waren vele Zijner Apostelen geen visschers en waren de meeste van de groote mannen des Bijbels niet klein en gering voor zooverre het de wijsheid en de dingen dezer wereld aangaat? Het is verder bewezen, dat Sidney Rigdon niet eer met Joseph Smith in aanraking kwam, of zij iets van elkaar hoorden, dan omtrent zes maanden nadat het Boek van Mormon gedrukt was. Het volgende beëdigde getuigenis van Sidney Rigdon aan zijn zoon John, zal ongetwijfeld den schrijver van „een bestendig gevaar” niet onwelkom zijn, daar het hem ongetwijfeld, om waarheid te doen is.

„Mijn zoon, ik kan voor den hemel zweren, dat hetgeen ik u verteld heb omtrent den oorsprong van dat Boek waar is. Uwe moeder en zuster, Mrs. Athalia Robinson, waren tegenwoordig toen dat Boek mij overhandigd werd te Mentor, Ohio, en alles wat ik wist omtrent den oorsprong van dat Boek is wat Parley P. Pratt, Oliver Cowdery, Joseph Smith en de getuigen, die zeiden de platen gezien te hebben, mij vertelden; en gedurende mijnen vertrouwelijken omgang met Joseph Smith heeft hij mij nooit iets anders verteld als die eene geschiedenis en die was, dat hij het vond op gouden platen gegraveerd in een heuvel nabij

Palmyra, New-York, en dat een engel hem verschenen is en wees waar hij het vinden kon. En ik heb nimmer tot u of tot eenig ander persoon iets anders verhaald als deze geschiedenis en die herhaal ik nu tot u".

Het is duidelijk bewezen door getuigenissen, opgravingen, onderzoekingen, enz., dat het Boek van Mormon meer is als wat de schrijver van „een bestendig gevaar" voorgeeft, en dat het de ware geschiedenis bevat van de Roodhuiden en wat er op dat werelddeel is voorgevallen en de volheid van het Evangelie. Dat hij er echter niet mede bekend is en ver met den tijd ten achter is kunnen wij niet helpen. Wij raden hem echter onbevooroordeeld te onderzoeken en acht te geven op het gezegde van Salomo: „Die antwoord geeft, eer hij zal gehoord hebben, dat is hem dwaasheid en schande".

Het is wonderlijk, maar toch waar, dat reizigers die Utah bezoeken en van nabij met het Mormonisme bekend worden, het geen „bestendig gevaar" noemen, maar er met lof over spreken. Wij erkennen echter dat de propaganda der Mormonen „een bestendig gevaar" is voor hen die *om den broode* gedwongen worden, zich tot fabelen te keeren, om de waarheid te verloochenen.

Wij willen besluiten met de volgende getuigenissen die toch wel als bewijzen gerekend kunnen worden.

„Paris (Bear Lake County) heeft eene bevolking van omtrent 1500, allen Mormonen en aldaar is geen herberg of dobbelhuis, noch eenige andere plaats waar bedwelmende dranken gevonden worden; en dit is, naar mij gezegd is, het geval in al de steden in Idaho, waar dit volk uitsluitend het bestuur heeft". Gouverneur Stevenson, van Idaho, in zijn verslag aan den Secretaris van het binnenland.

„Utah is de beste en de meest met wijsheid bestuurde van alle groote volksafdeelingen in de Vereenigde Staten. In Salt Lake City is er minder rustverstoring, dronkenschap, dobbelen, ledigheid, diefstal, samenzwering tegen den vrede der maatschappij en minder misdaad in het algemeen, dan er is in eenige andere stad van dezelfde bevolking in het land, zoo niet der geheele aarde." Mrs. Emily Pitt Stevens, Redakteur van den „Pioneer".

Wij achten het onnoodig het geschrift verder te bespreken, daar het tegen den schrijver zelf getuigt. De wet der tiende is bijvoorbeeld door God ingesteld, het Oude Testament zegt dat duidelijk en de Mormonen zijn dus in overeenstemming er mede. Als zij echter met een collectezakje rondgingen, zitplaatsen in hunne vergaderlokalen verkochten of een kerkelijke belasting oplegden, zou hij recht van spreken hebben. Of zijn de Mormonen misschien verkeerd omdat zij in den Bijbel gelooven? Wij wenschen den schrijver Gods Geest en zegen, opdat hij de waarheid mag zoeken, vinden en er door vrij worden.

ALGEMEENE CONFERENTIE TE SALT LAKE CITY.

De achtenzeventigste algemeene conferentie der Kerk werd op 4, 5 en 6 April te Salt Lake City gehouden. Het aantal personen, die van verschillende plaatsen waren gekomen, om deze conferentie bij te wonen, overtrof alle verwachting. Reeds lang voor de vergaderingen begonnen waren de plaatsen ingenomen. Er werden vergaderingen gehouden in den Tabernakel en in de Assembly Hall en ook een vergadering in de open lucht. Men berekende dat er toen omtrent 20,000 personen deze vergaderingen bijwoonden. Deze conferentie is de grootste geweest die ooit gehouden is.

De verslagen en redevoeringen toonen duidelijk, dat het werk des Heeren overal goed vooruitgaat en dat het volk, als een geheel, meer dan ooit te voren streeft, om in overeenstemming met den wil en de geboden des Heeren te wandelen.

President Joseph F. Smith sprak in zijn openingsrede met nadruk over geheelonthouding. Hij zeide, dat de Heere beter wist dan wij, wat Hij deed toen Hij het „Woord van Wijsheid” openbaarde. Het volk tracht meer dan ooit te voren te leven in overeenstemming met dat Woord. De Heiligen der laatste Dagen moeten verstandig genoeg zijn te beseffen, dat het niet goed is den adem en het lichaam te verontreinigen met sterken drank en tabak. Wij moeten bekwaam zijn het „ga achter mij Satan” uit te spreken, als de verleiding tot ons komt. Het is vernederend voor den mensch een slaaf zijner begeerten te zijn. De Heiligen der laatste Dagen moeten de geheelonthoudersbeweging steunen. „Ik en mijne broeders zijn tenminste in overeenstemming met de geheelonthoudersbeweging in het land”.

Pres. Smith sprak verder over verschillende verbeteringen en bewegingen in de Kerk, die tot veredeling en verbetering van het volk zullen leiden. Hij spoorde een ieder aan, door een goed voorbeeld te geven, een leeraar onder het volk te zijn.

Op 31 Dec. 1907 waren er 1810 zendelingen over de wereld verspreid en 44 zusters die hare echtgenooten vergezelden. In 1907 werden 927 Ouderlingen uitgezonden en keerden 707 terug. „Deze ouderlingen gaan uit in het veld op hun eigen kosten en onderhouden zich zelve terwijl zij in het zendingsveld arbeiden” zeide hij.

De verschillende vergaderingen, die gedurende deze conferentie gehouden zijn, zullen ongetwijfeld tot veel zegen zijn en medewerken tot volmaking van het volk des Heeren.

Er bestaan tegenwoordig zooveel voorschriften van hetgeen men eigenlijk wezen moet, dat het niet te verwonderen is, dat de menigte op de gedachte komt liever te blijven, wat zij is. LICHTENBERG.

DE S T E R.

Nederlandsch Orgaan van de Heiligen der laatste Dagen.

Redactie:
SYLVESTER Q. CANNON.

Assistent:
WM. J. DE BRIJ.

OUD EN JONG.

Het schijnt ons, dat er tusschen jonge en oude personen soms min of meer wrijving van gevoelen is en geen onderlinge ondersteuning. Jonge personen zien zoo vaak min of meer met minachting op ouderen van dagen neder en hebben het gevoel wijzer of verstandiger te zijn. Oudere personen kunnen vaak de opgeruimdheid der jeugd niet verdragen en verwachten van haar hetzelfde doorzicht en verstand, dat slechts door ondervinding verkregen kan worden.

De jeugd en de ouderdom hebben tegenover elkaar rechten en plichten en deze moeten niet uit het oog verloren worden. De jeugd, die niet altijd de ernst des levens beseft en voor wie het leven gewoonlijk vol hoop en vreugde is, gaat dartzel en onbezorgd door het leven en gevoelt zich soms geneigd te spotten of te lachen wanneer een ernstig woord van vermaning door ouderen van dagen wordt gesproken. De jeugd moet nooit vergeten, dat ouderen van dagen veelal door zware beproevingen gelouterd zijn geworden, met ziekte, armoede, tegenspoed, ja met al de wisselvalligheden des levens hebben te kampen gehad en door ondervinding geleerd hebben. De ouderen van dagen hebben geleerd, dat hier op aarde niets bestendig is, alles afwisselt en de mensch hier geen eeuwig tehuis heeft, maar zich moet voorbereiden voor een hooger leven. Omdat ouderen van dagen de ernst des levens beseffen, gevoelen zij zich vaak gedrongen de jeugd te bestraffen of te vermanen, de onbezonnenheid afkeurende.

Hebt daarom, o jongelingen en jongedochters, eerbied en ontzag voor hen. Vergeet niet, dat hun levensweg vaak met doornen bestrooid is geweest en tracht door uwe hulpvaardigheid, opgeruimdheid en de gaven door God u geschonken, eenige bloemen te strooien op hun pad. Neig gewillig het oor naar hunne woorden van vermaning en onderricht, en beseft, dat er mogelijk een tijd zal komen, dat de raadgevingen en wenken u tot lichten kunnen zijn op den weg des levens. Weet, o jeugd, dat ook gij niet altijd zult bloeien, maar ook straks moet verwelken en sterven en plaats maken voor anderen, die dan misschien juist zoo tegenover u zullen handelen, als gij doet tegenover de ouderen van dagen. Laat, o jeugd, uwe vreugde door niets gestoord en laat uw blijde lach het leven van anderen veraangenamen, maar heb eerbied voor den ouderdom, hem beschouwende als het heiligdom, dat ook gij spoedig zult betreden.

En gij ouden van dagen, vergeet niet dat eenmaal in uwe jeugd anderen geduld met u gehad hebben. De jeugd heeft nog niet die ondervindingen gehad, die gij hebt opgedaan. Weest niet te hardvochtig, maar hebt medelijden, want straks zullen ook zij geroepen worden den bitteren kelk des levens te drinken en de ernst des levens beseffen. Wij allen moeten door beproeving gelouterd worden en door ondervinding leeren. Daarom, o ouden van dagen, laat den onschuldigen lach der jeugd u niet vertoornen, en wanneer de gelegenheid geschikt is, tracht dan uit uwe ondervindingen en wederwaardigheden die lessen mede te deelen, die de jeugd tot nut kunnen zijn. Gij kent den weg reeds die de jeugd nog niet bewandelt en als zij soms onbezonnen en onbekend met de gevaren voortsnel, plaats dan uwe kennis, ondervinding en raad als wegwijzers op dien voor hen onbekenden weg.

Jeugd en ouderdom moeten vereenigd den levensweg bewandelen, elkaar helpen, steunen en schragen en beiden zullen er door gezegd worden.

Ouderdom was eenmaal jeugd en jeugd zal eenmaal ouderdom worden, beiden moeten dit in het oog houden en niet vergeten.

IN ONS EIGEN ZENDINGSVELD.

Woensdagavond, 15 April, werd eene buitengewone vergadering gehouden in de zaal, van Dulckenstraat 5, te Nijmegen. De zaal was vol, en ongeveer 40 vreemdelingen waren aanwezig. Een goede geest heerschte. Pres J. N. Lybbert en Ouderling L. G. Hardy Jr. bespraken de beginselen van het Evangelie met duidelijke woorden.

Het adres van de zendelingen te *Haarlem* is nu *Linschotenstraat 68*. Aan een brief, onlangs ontvangen van Ouderling P. A. Clayton aldaar, ontleenen wij het volgende: Gelieve mij 4 Boeken van Mormon spoedig te zenden. Ik verkocht gisteren avond één Boek, en Broeder Jones verkocht er één Vrijdag. Wij hebben andere uitgeleend, en er zijn nog 2 à 3 onderzoekers die ze wenschen. Wij verwachten binnen kort eenigen te doopen. Wij hebben vele belangstellenden te bezoeken; twee familiën bijna iederen avond. Onze vergaderingen worden goed bezocht. Ik kan werkelijk zeggen ik gevoel dat de zegeningen des Heeren ons dagelijks begeleiden. Wij beiden gevoelen dat er geen beter arbeidsveld is dan *Haarlem*.

Wat de menschen gewoonlijk lotsbeschikking noemen, zijn meestal hun eigen domme streken.

SCHOPENHAUER.

OUDERLING JOHN L. TRIPP OVERLEDEN.

Met diep leedwezen maken wij aan de lezers der *Ster* bekend het droevige nieuws van het overlijden van Ouderling John LeRoy Tripp, van Murray, Utah, vroeg in den morgen van 14 April l.l. te Charleroi, België. Het overlijden van Broeder Tripp was het gevolg van ontsteking der ingewanden, gevolgd door andere ziekten daaruit voortvloeiende. Alhoewel hij maar een korten tijd in het zendingsveld was — ongeveer twee maanden — nochtans had hij de liefde en achting gewonnen van allen die met hem in aanraking kwamen.

Ongeveer drie weken geleden klaagde hij over maagpijn, welke binnen eenige dagen beter werd; maar op den 9den April gevoelde hij zich veel erger. Een geneesheer, wiens hulp het raadzaan geoordeeld werd in te roepen, raadde eene operatie aan. Deze werd op Zaterdag, 11 April verricht. Daarna gevoelde hij zich beter. Maar den volgenden dag werd zijn toestand erger. De zendingen en heiligen in verschillende deelen der Zending vereenigden zich in vasten en gebed voor zijn herstel. Maandag namiddag werd hij voor eenen korten tijd veel beter, maar van af dien tijd werd hij zwakker, en de vlam van zijn leven flikkerde meer en meer totdat hij zonk in den slaap des doods. Alles wat mogelijk was werd voor hem gedaan. Maar in de voorzienigheid des Heeren werd hij uit deze sfeer genomen. Eenige dagen vóór zijnen dood zeide hij verscheidene malen half grappig tot Broeder Robinson die met hem was, „Wel, alles is afgelopen met arme Roy deze keer”.

Broeder Tripp werd te South Cottonwood, Salt Lake-County, Utah, op 24 Januari 1888 geboren, en was dus pas twintig jaren oud. Zijne ouders, broeder en zuster John A. Tripp, wonen nu te Murray. Hij was hun oudste zoon. Toen hij op zending kwam was hij oogenschijnlijk in het genot van eene volkomene gezondheid. Hij had een bijzondere ernstigen geest, en beseftte levendig de verantwoordelijke roeping welke op hem rustte. Hij was ijverig en getrouw, en maakte goede vooruitgang in de taal en in zijne werkzaamheden. Zijn leven is opgeofferd voor het Evangelie, voor de inwoners van die natie, in zijn streven om hun de boodschap der zaligheid te brengen; en hij zal zijn loon niet verliezen. want zooals de Zaligmaker zeide, „Zoo wie zijn leven verliezen zal om mijnentwil, die zal het behouden.”

Broeder Tripp is door den Heere eervol van zijne aardsche zending ontslagen, om een werk te verrichten aan de andere zijde des grafs. Wij behoeven zijn lot niet te betreuren, dan alleen wegens de scheiding van hem, want hij heeft den goeden strijd gestreden, en den korten loop geëindigd. Zijn leven en streven kunnen toch voor allen eene aanmoediging zijn tot volharding in alles wat tot eeuwige vooruitgang zal strekken. Het is onze hoop dat zijne ouders door den invloed van den Geest des Heeren in dit zware verlies zullen vertroost worden.

HUN KONING.

(Een zinnebeeldige voorstelling).

De weg was nauw, recht, steil, ruw en lang, en de twee vrouwen, die den weg samen bewandelden, droegen zware lasten.

Het land waarin die vrouwen reizende waren, was ver van hun tehuis en van de woonplaats van hunnen Koning. Het was een land waarheen hun Koning hen toegestaan had te gaan, opdat zij eene ondervinding konden opdoen, waardoor zij vooruit zouden kunnen gaan en die hen helpen zou.

Nadat zij eenige jaren in dit vreemde land hadden gewoond, zond hun Koning een zijner dienaren tot hen met een boodschap. Nadat de dienaar hen gegroet had, zeide hij: „Mijnheer, de Koning, gebiedt u uw gelaat huiswaarts te wenden, en hij beveelt u een last tot hem te dragen, zonder die ooit terzijde te werpen, welken hij mij gemachtigd heeft op uwe schouders te plaatsen”.

„Ginds”, zeide hij — naar den langen, ruwen weg wijzende — „is den weg waar langs gij moet terugkeeren. Vele zijpaden, effen en met bloemen bestrooid, gaan er van uit, maar wees voorzichtig! Sla er geen acht op als gij ooit uwen Koning wilt ontmoeten”.

Beide vrouwen maakten eene buiging en gehoorzaamden haastig het gebod van hunnen Koning.

De lasten werden opgenomen en de reis huiswaarts aangevangen. Dag aan dag als zij voort gingen, alhoewel hare last zwaar was, zag en bewonderde één hunner al het schoone wat zij zag. De blauwe lucht, het gezang der vogelen en de geur der verwijderde bloemen, waren allen bronnen van genot voor haar.

Als een kind haren weg kruiste, dan was zij nooit te vermoeid het een minzaam woord en liefkoozing te geven, en als eene zuster vermoeid werd en aan den weg nederviel, dan stak zij hare hand uit om de ongelukkige op te helpen. Als zij gevoelde, dat hare last zwaarder was dan zij kon verdragen, als hare voeten gewond en bloedend waren door in aanraking te komen met de ruwe steenen, dan verdreef zij de tranen van hare oogen en den uitroep van smarte uit haar hart, door lofzangen te zingen tot Hem, voor wien zij arbeidende was, of een lied van hoop om haar te versterken die aan hare zijde liep. Maar hoe verschillend was hare gezellin. Het leven was voor haar niets anders dan kwelling des geestes. In plaats van opgewekt te worden door de hoopvolle handeling harer vriendin, beknorde zij haar voor wat zij noemde gebrek aan gevoel. Zij zeide: „als uw last zoo zwaar als de mijne is, dan zoudt gij niet kunnen lachen of zingen en denken dat dit woeste land schoon is. Waarom helpt gij mij niet mijnen last te dragen als de uwe zoo licht is?”

Zij, die de tranen door zangen had verdreven, aarzelde. Kon zij den last van een ander helpen torsen en haren eigen last ook dragen? De aarzeling was slechts kort. Zeer spoedig was een groot gedeelte van den last harer gezellin op hare schouders overgegaan. Maar zij, die geen schoonheid in het leven gezien had, morde nog steeds. Zij verweet den Koning, dat hij hun zulk een ruwen weg aanwees. Het was onrechtvaardig van Hem, redeneerde zij, daar het geheele land hem toebehoorde. Hij zou hun een gemakkelijker weg hebben kunnen aanwijzen om huiswaarts te keeren. Dan weder beweeude zij het feit, dat zij niet sterk genoeg was haren last zonder hulp te dragen; en was bevreesd dat hare vriendin meer voorrechten van den Koning zou ontvangen dan zij.

En zoo reisden zij voort. De eene met het gelaat steeds naar het Koninkrijk gericht, de andere terugziende, ongewillig het genot van vroeger dagen te verlaten.

Op het midden van hunnen reis ontmoetten zij eene oude vrouw, die eenen last droeg zoo zwaar, dat zij onder het gewicht er van kreunde. Tot ieder hunner richtte zij eenen vragenden blik, uitroepende: „Help, o help.” De vrouw, die gevoelde dat haar Koning onrechtvaardig met haar handelde, keerde hare oudere zuster den rug toe, zeggende: „Zie mijnen last — ik ben niet sterk genoeg die zonder hulp te dragen, kan ik dan nog een ander helpen?”

Hare gezellin zeide: „Ik ben ook vermoeid, maar ik wil u zooveel helpen als ik kan.” „Zooveel ik kan” beteekende zeer veel, want de last werd van de arme gedrukte schouders genomen en een steunende hand om het bezwijkende lichaam geslagen. En toen, wonder der wonderen, zij die hielp de lasten van anderen te dragen, gevoelde het gewicht van haren last niet meer. Op zekeren dag was de oude vrouw plotseling verdwenen, haren last met zich nemende. Kort daarna zagen zij een rijtuig naderen. De voerman was niemand anders dan de dienaar van den Koning, die vroeger de vrouwen bezocht had. Toen hij hen bereikte, begroette hij haar die zoo ernstig getracht had hare mede-natuurgenooten te helpen. Hij zeide: „De Koning laat u groeten. Hij heeft mij gezonden u naar eene plaats te brengen, waar gij u verder kunt toebereiden, om Hem in Zijn paleis te ontmoeten.”

Het hart der vrouw werd met vreugde vervuld door het vooruitzicht, maar zij dacht aan haar, die dacht dat haren last zoo zwaar was om te dragen. Zij vroeg: „Zoudt gij niet liever mijne zuster nemen? Zij is meer lijdende dan ik.”

Zij, over wie gesproken werd, haastte zich dit verzoek krachtiger te maken, maar zonder haar aan te zien antwoordde de boodschapper: „Nee, gij zijt de persoon die door den Koning verlangd wordt, gij die aan anderen gedacht hebt.”

„Laat mij ten minste den last mijner zuster medenemen, opdat zij

den weg gemakkelijker zal vinden om te reizen", vroeg de vrouw. Maar wederom zeide de dienaar des Konings: „Neen."

Met gemengde gevoelens van vreugde en droefheid ging zij, voor wie de Koning had gezonden, in het rijtuig. Spoedig waren zij op de plaats van bestemming. In die plaats waarover de dienaar gesproken had, bleef de vrouw totdat op zekeren dag de dienaar des Konings haar weder bezocht. Toen werd zij naar het paleis geleid. Onderdanig boog zij voor den Koning, hij noemde haar naam en vroeg haar twee lasten te onderzoeken die aan zijne voeten lagen. Gehoorzaam zijnde aan zijn gebod, deed zij dit, en zie, zij werd met verrassing vervuld. Een van die lasten bevatte niets anders als groote zwarte steenen; de ander een gouden kroon met juweelen bezet. De Koning strekte zijn hand uit en plaatste den kroon op haar hoofd, zeggende: „Zie uwen last, mijne dochter."

„De andere" ging hij voort, naar de steenen wijzende, „was de last van haar die uwe gezellin was in dat land waaruit Ik u geroepen heb, en zij heeft die nedergeworpen."

„Maar Vader", vroeg de vrouw, „zal zij nooit haren Koning ontmoeten?"

„Neen, neen mijne dochter," was het antwoord, „zij heeft haren Koning verworpen. In het koninkrijk der liefde heeft zelfzucht geen erfenis."

Grace Ingles Frost in „*Young Woman's Journal*."

VERSLAG DER AMSTERDAMSCHER CONFERENTIE.

Op Zondag 26 April werd de halfjaarlijksche samenkomst der Amsterdamsche Conferentie gehouden. De eerste vergadering begon des morgens om 10 uur. Pres. R. S. Folland sprak een woord van welkom en verklaarde, dat de zending der zendelingen is, het Evangelie van Jezus Christus in het hart van de kinderen der menschen te planten. Daarna sprak ouderling D. Marsh over de uitwendige verrichtingen aan het Evangelie verbonden, als zijnde het gevolg van inwendige gevoelens. Ouderling J. A. Hooper toonde aan, dat de mensch sommige dingen moet verrichten om zalig te worden en dat de verrichting dezer noodzakelijke dingen uit een waar geloof moeten voortkomen. Pres. M. Dalebout sprak over de vervulling van verschillende profetieën in betrekking tot de herstelling van het Evangelie.

Des namiddags ten half twee werd er weder eene vergadering gehouden. Deze vergadering was voornamelijk voor de leden en vrienden der Kerk. Het Avondmaal werd bediend en de autoriteiten der Kerk, Zending en Conferentie daarna door Pres. R. S. Folland voorgesteld en door de aanwezigen met algemeene stemmen erkend. Pres. J. N. Lybbert sprak over den Heiligen Geest als Leidsman aan de Heiligen geschonken

en toonde aan, dat het noodig was dezen Geest te waardeeren en te behouden. Ouderling J. D. Hoggan toonde duidelijk aan, dat de mensch onschuldig verdoemd zou worden als hij onmachtig zou zijn uit zich-zelfen iets te doen. Ouderling Gosse Slot besprak de macht van het Melchizedeksche Priesterschap en dat het de macht en autoriteit verschaft in den naam des Heeren te handelen. Pres. S. Q. Cannon sprak ten slotte over de plichten der Heiligen. Hij las Mattheus 18 : 23-35, en toonde duidelijk aan, dat wij gewillig moeten zijn te vergeven, opdat wij ook vergeving mogen ontvangen.

Des avonds ten 7 uur werd de laatste vergadering gehouden. Pres. G. K. Meibos toonde aan, dat eene herstelling noodig was om de volheid van het Evangelie te bezitten en gaf getuigenis van de herstelling. Ouderling Fred. Tadge besprak de noodzakelijkheid van een levend geloof, dat door daden getoond moet worden, want dat de mensch door zijne werken gerechtvaardigd zal worden. Daarna zongen R. S. Folland, J. K. Meibos, J. H. Pitt en S. R. Newton een quartet: „Ontsteekt uwe lichten”. Pres. S. Q. Cannon besprak het vóórbestaan van den geest des menschen en de noodzakelijkheid van Goddelijke volmacht, om in den naam des Heeren te handelen. In verbinding met deze punten toonde hij aan, dat de waarheid alleen den mensch vrij kan maken. Daarna sprak Ouderling W. J. De Brij over de boodschap door de Heiligen der laatste Dagen gepredikt en vroeg den aanwezigen ernstig wat zij met deze boodschap zouden doen en hierop door hunne daden te antwoorden. Hij eindigde getuigenis te geven over het leven der Heiligen in Zion.

Deze vergaderingen werden opgeluisterd door het zingen van verschillende liederen, door het koor der Amsterdamsche Gemeente zeer goed gezongen. De vergaderingen werden zeer druk bezocht, des avonds waren er ruim 300 personen tegenwoordig, Deze conferentie is in waarheid een geestelijk feest geweest.

Op Maandag 27 April werd er eene Priestervergadering voor de zendingen gehouden, alwaar gunstige verslagen der werkzaamheden en nuttige wenken en raadgevingen werden gegeven.

J. A. BUTTERWORTH, Secr.

EEN GOED VERSTAND.

Een goed verstand is een kapitaal, dat langzaam en met moeite verkregen is door den arbeid van eeuwen. Wat mij aangaat, ik denk dat geen prijs te groot is, om tot de verkrijging en het behouden er van te betalen, tot het bezit van oogen die zien en een oordeel dat kan onderscheiden. Sommigen zorgen goed voor hun zwaard, opdat het niet buigt of roestig wordt. Met meer rede zou hij voor zijn denkvermogen zorgen.

CHARLES WAGNER,

in „The Simple life.”

ONS TEHUIS.

Ban de onrust van uw haard,
Schat uw huis een wereld waard.
Wijd het door den reinsten zin
Tot een heiligen tempel in.
Heb voor 't stil en huislijk heil
Al 't genot daar buiten feil.
Maar bedenk: dat ieder huis
Bij 't genot ook heeft een kruis.

Bedel niet om rang noch eer,
Buig niet slaafsch in 't stof terneer;
Die zijn plaats onteert, vergeet,
Brengt zich daardoor dikwijls leed.
Toon karakter, deze kroon
Siert het hoofd bij lof of hoon.
Maar bedenk, dat op geen wet
Strafloos wordt de voet gezet.

Leid uw kroost op 't rechte pad,
Acht het boven elken schat.
Eer de jeugd en houd haar vrij
Van de vlagen van 't getij.
Straf niet gauw, maar schik wat in
Voor der kindren dartlen zin.
Maar bedenk: de jonge plant
Eischt de zorg van 't kloek verstand.

W. SCHILPEROORT.

OVERLEDEN.

Op 31 Maart, 1908 is te Salt Lake City overleden zuster Alida C. Harenberg, echtgenoot van William G. Harenberg. Zij werd 28 October 1878 in Nederland geboren.

Te Schiedam is op 13 April, 1908 overleden Nicolaas, Johannes Graven, zoontje van broeder en zuster Nic. J. en Aafje Graven. Hij werd geboren 3 Dec. 1906.

Te Salt Lake City is op 5 April overleden Jacob Stuurman, geboren te Dordrecht, Nederland. Hij was omtrent 14 jaren oud. Op Vrijdag 4 April werd hij door een automobile overreden en alhoewel al het mogelijke voor hem gedaan werd, zoo was het onmogelijk hem te behouden.

I N H O U D:

Een bestendig gevaar	Blz. 133	Hun Koning.	Blz. 144
Algemeene Conferentie te Salt Lake City.	" 140	Verslag der Amsterdamsche Conferentie	" 146
Oud en Jong.	" 141	Een goed verstand.	" 147
In ons eigen Zendingsveld	" 142	Ons Tehuis	" 148
Ouderling John L. Tripp overleden	" 143	Overleden	" 148

Uitgegeven door de NED.-BELG. ZENDING, Grooswijkshesingel 8, Rotterdam.
Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending in Nederland en België.

Abonnementsprijs per jaar:

Nederland f 1.80, België fr. 4.50, Buitenland f 2.50, Amerika \$ 1.00.

Per exemplaar 10 cent.